Один одного слід у цім житті прощати,
І це щасливими, повірте, зробить нас.
Нехай судилися скорботи нам і втрати,
Та будем плакати принаймні водночас.

В нас душі сестрами з'єднались би навіки
В солодких прагненнях і в чистім колі мрій,
І хай там десь шумлять жінки і чоловіки,
Пили б ми забуття в печалі золотій.

Мов діти, будемо, дві дівчинки невинні,
усім здивовані, як першої весни,
Що журяться в саду, у темних буків тіні,
Про те й не знаючи, що прощені вони.

Переклад М. Рильського